

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1037/2014
16.10.2014. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгомира Милојевића и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ц.Х., због кривичног дела силовање из члана 178. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката М.К., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Пазару К 35/12 од 23.08.2012. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 5690/12 од 02.09.2013. године, у седници већа одржаној дана 16.10.2014. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ц.Х., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Пазару К 35/12 од 23.08.2012. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 5690/12 од 02.09.2013. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Пазару К 35/12 од 23.08.2012. године, окривљени Ц.Х., ослобођен је од оптужбе да је извршио кривично дело силовање у продуженом трајању из члана 178. став 1. КЗ. Истом пресудом овај окривљени је оглашен кривим да је извршио кривично дело силовање из члана 178. став 1. КЗ за које му је утврђена казна затвора у трајању од две године и осам месеци и за кривично дело спречавање и ометање доказивања из члана 336. став 1. КЗ за које му је утврђена казна затвора у трајању од четири месеца и новчана казна у износу од 100.000,00 динара, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од две године и десет месеци у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 13.04.2011. године до 28.08.2012. године и на новчану казну у износу од 100.000,00 динара коју је окривљени дужан да плати у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, те је истовремено одређено да ће суд, ако окривљени ову новчану казну не плати, заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од шест месеци.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 5690/12 од 02.09.2013. године, делимично је уважена жалба Вишег јавног тужиоца из Новог Пазара, па је преиначена првостепена пресуда у делу одлуке о казни, тако што је апелациони

суд за кривично дело силовање из члана 178. став 1. КЗ, за које је окривљени првостепеном пресудом оглашен кривим, претходно утврдио казну затвора у трајању од три године и узео као правилно утврђену казну затвора у трајању од четири месеца за кривично дело спречавање и ометање доказивања из члана 336. став 1. КЗ, за које је првостепеном пресудом окривљени оглашен кривим, па је окривљеног Ц.Х., осудио на јединствену казну затвора у трајању од три године и три месеца у коју му се урачунава време проведено у притвору од 13.04.2011. године до 28.08.2012. године, док је у осталом делу жалбу Вишег јавног тужиоца као и жалбе бранилаца окривљеног – адвоката Д.Г. и адвоката Х.Х., одбио као неосноване, а првостепену пресуду је у непреиначеном делу потврдио.

У смислу члана 193. и 196. ЗКП, окривљени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара а на име трошкова кривичног поступка износ од 95.714,00 динара у року од три дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Бранилац окривљеног Ц.Х., поднео је захтев за заштиту законитости против ових правноснажних пресуда због повреде кривичног закона и повређеног и ускраћеног људског права и слободe окривљеног које је зајемчено Уставом Републике Србије и Европским конвенцијама о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима, са предлогом да Врховни касациони суд захтев усвоји и укине првостепену и другостепену пресуду у осуђујућем делу.

Врховни касациони суд је на основу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је недозвољен.

Одредбом члана 485. став 1. ЗКП прописани су разлози за подношење захтева за заштиту законитости од стране лица овлашћених за подношење захтева, па између осталих у члану 485. став 1. тачка 1. ЗКП, као разлог је предвиђена повреда закона.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП, ограничени су разлози због којих окривљени може поднети овај ванредни правни лек, па следствено томе, окривљени на основу члана 485. став 1. тачка 1. и став 4. ЗКП, може поднети захтев за заштиту законитости само због повреда тог Законика прописаних у члану 74, члану 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1) чланом 439. тач.1) до 3) и члану 441. ст.3. и 4. учињених у првостепеном и поступку пред апелационим судом. Бранилац окривљеног који има право да у корист окривљеног предузима све радње које може предузети сам окривљени у смислу члана 71. тачка 5. ЗКП, такође захтев за заштиту законитости може поднети искључиво из разлога прописаних чланом 485. став 4. ЗКП.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости најпре као један од разлога за подношење захтева наводи повреду Кривичног закона учињеног на штету окривљеног, која се састоји у томе што је првостепени суд у делу изреке где су означене кривичноправне радње силовања над оштећеном Ц.Ц. и А.П., такође третира као оштећену, иако окривљеног истовремено ослобађа од оптужбе

за кривично дело силовања над П.А., која противречност, према наводима захтева, првостепену пресуду чини незаконитом.

Изнетим наводима се, по оцени овога суда, указује да је изрека првостепене пресуде неразумљива што представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11. ЗКП, која повреда закона чланом 485. став 4. ЗКП, није предвиђена као дозвољен законски разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног преко браниоца, па је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у односу на истакнуте наводе оценио недозвољеним.

Побијајући правноснажну пресуду због повреде Кривичног закона бранилац окривљеног указује и да у конкретном случају нема материјалних доказа који би поткрепили оптужбу да је окривљени извршио предметно кривично дело на штету оштећене Ц.Ц., да су Ц.Ц. и А.П. поднеле лажне кривичне пријаве против окривљеног мотивисане узајамном нетрпељивошћу, на шта указује околност да се оне нису придружиле кривичном гоњењу против окривљеног, да су нижестепени судови погрешно оценили одбрану окривљеног и остале изведене доказе, а између осталог и контрадикторан исказ оштећене на шта указује исказ њене мајке, Х.Ц., изнет пред истражним судијом, да се нижестепене пресуде заснивају на исказима сведока датим током истраге, иако је суд био дужан да ове сведоке непосредно саслуша на главном претресу и на тај начин провери одбрану окривљеног, да нижестепени судови нису ценили исказе сведока Ш. и Н.И. и Р.К., нити налазе и мишљење два вештака гинеколога, односно налаз и мишљење Национално криминалистичко-техничког центра из Београда и ДНК профиле, а посебно из разлога што се из наведених налаза вештака не види да ли је код оштећене дошло до перфорације химена, што је одлучна чињеница коју је било нужно утврдити, као и да је од стране нижестепених судова погрешно оцењено писмо које је оштећена доставила суду. У погледу осуде окривљеног због кривичног дела спречавање и ометање доказивања из члана 336. став 1. КЗ, бранилац окривљеног у захтеву истиче да је чињенично стање погрешно и непотпуно утврђено, јер је из изведених доказа јасно да окривљени породици оштећене није нудио никакав новац.

Врховни касациони суд налази да се овим наводима захтева браниоца окривљеног правноснажна пресуда побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања што такође не представља разлог због којег окривљени може поднети захтев за заштиту законитости у смислу члана 485. став 4. ЗКП, па је захтев браниоца окривљеног и у овом делу оцењен као недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости као разлог побијања правноснажне пресуде истиче и повреду и ускраћивање људског права и слободе окривљеног који су зајемчени Уставом Републике Србије и Европским конвенцијама о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима. Одредбом члана 484. ЗКП, који прописује обавезан садржај захтева за заштиту законитости одређено је да се у случају подношења захтева из разлога прописаних у члану 485. став 1. тач.2. и 3. ЗКП, мора доставити одлука Уставног суда или Европског суда за људска права, којом је утврђено да је окривљеном повређено или ускраћено неко људско право и слобода. Имајући у виду да је

окривљени захтев за заштиту законитости поднео из разлога прописаних чланом 485. став 1. тачка 3. ЗКП, а да при том није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, то је оцењено да захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу нема прописан садржај.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 487. став 1. тачка 2. и 3. ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

**Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.**

**Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.**